

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 12. rujna 2007.

Apostolsko putovanje u Austriju

Draga braćo i sestre!

Danas se u razmišljanju namjeravam zadržati na pastoralnome pohodu što sam ga s radošću proteklih dana mogao ostvariti u Austriji, zemlji koja mi je osobito bliska, kako zbog toga što graniči s mojom rodnom zemljom tako i zbog brojnih veza koje sam uvijek imao s njom. Posebni povod toga moga pohoda bila je 850. obljetnica svetišta u Mariazellu, najvanijega u Austriji, omiljenoga i mađarskim hodočasnicima, a kojega vrlo često posjećuju i hodočasnici iz ostalih susjednih nacija. Riječ je bila, dakle, prije sveta o hodočašću koje je za geslo imalo "Gledati u Krista": ići u susret Mariji koja nam pokazuje Isusa.

Od srca zahvaljujem kardinalu Schönbornu, nadbiskupu Beča, i cijelom episkopatu zemlje na velikome zauzimanju kojim su pripremili i pratili moj pohod. Zahvaljujem austrijskoj vladi i svim civilnim i vojnim vlastima koji su vrijedno surađivali; osobito zahvaljujem gospodinu saveznome predsjedniku na srdačnosti kojom me primio i pratio u različitim prigodama moga pohoda. Prva etapa bila je kod Marijina stupa, povijesnoga stupa na kojemu je smješten kip Bezgrešne Djevice: tamo sam susreo tisuće mladih i započeo svoje hodočašće. Nisam propustio potom otići na Judenplatz kako bih počastio spomenik koji podsjeća na Šoah.

Vodeći računa o povijesti Austrije i o njezinim tijesnim odnosima sa Svetom Stolicom, kao i o vanosti Beča u međunarodnoj politici, program toga moga pastoralnog puta predvidio je susrete s predsjednikom republike i diplomatskim zborom. Riječ je o dragocjenim prigodama u kojima Petrov nasljednik ima mogućnost potaknuti odgovorne nacije da se uvijek zauzimaju za mir i

autentični ekonomski i društveni razvoj. Vodeći posebno računa o Europi, ponovno sam istaknuo svoje ohrabrenje da se nastavi aktualni proces ujedinjenja na temelju vrijednosti nadahnutih zajedničkom kršćanskom baštinom. Osim toga, Mariazell je jedan od simbola susreta europskih naroda oko kršćanske vjere. Kako zaboraviti da je Europa nositeljica tradicije misli koja povezuje vjeru, razum i osjećaj? Ugledni filozofi, pa i neovisno o vjeri, priznavali su središnju ulogu što ju je imalo kršćanstvo u očuvanju moderne svijesti od nihilističkih ili fundamentalističkih strujanja. Susret s političkim i diplomatskim vlastima u Beču bio je, dakle, vrlo prigodan da se moje apostolsko putovanje uklopi u aktualni kontekst europskoga kontinenta.

Pravo i istinsko hodočašće ostvario sam u subotu 8. rujna, na blagdan Marijina rođenja, kome je posvećeno svetište u Mariazellu. Ono je osnovano 1157. kada je benediktinski monah iz oblinje opatije San Lambrecht poslan da propovijeda u tome mjestu, doivio čudesnu pomoć Marije, čiji je mali drveni kipić nosio sa sobom. Ćelija (Zell) gdje je monah poloio kipić postala je kasnije odredištem hodočašća i u tijeku dva stoljeća izgrađeno je vano svetište gdje se i danas časti Majka Boja od milosti, nazvana Magna Mater Austriae. Jako sam se obradovao ovome povratku što sam ga ostvario kao Petrov nasljednik na to sveto i tako drago mjesto narodima srednjoistočne Europe. Tamo sam se divio uzornoj hrabrosti tisuća i tisuća hodočasnika koji su, unatoč kiši i hladnoći, htjeli biti prisutni u toj slavljeničkoj prigodi s velikom radošću i vjerom, i gdje sam im objasnio središnju temu moga pohoda: "Gledati u Krista", temu koju su austrijski biskupi mudro produbili na pripremnom putu što je trajao devet mjeseci. No, samo kada smo dospjeli u svetište potpuno smo shvatili smisao toga gesla: gledati u Isusa. Pred nama su stajali kip Majke Boje koja s jednom rukom pokazuje Dijete Isusa, a gore, iznad oltara bazilike, Raspelo. Tamo je naše hodočašće došlo do svoga cilja: razmatrali smo lice Boje u onom Djetetu u krilu Majke i u onome Čovjeku raširenih ruku. Gledati Isusa očima Marije znači susresti Boga Ljubav, koji je za nas postao čovjekom i umro na kriju.

Na završetku mise u Mariazellu predao sam "mandat" članovima upnih pastoralnih vijeća, koja su nedavno obnovljena u cijeloj Austriji. Bila je to rječita crkvena gesta kojom sam pod Marijinu zaštitu stavio veliku "mreu" upa u slubi zajedništva i poslanja. U svetištu sam, jednako tako, doivio trenutke radosnoga bratstva s biskupima zemlje i benediktinskom zajednicom. Susreo sam se sa svećenicima, redovnicima, đakonima i sjemeništarcima i s njima sam proslavio Večernju. Duhovno ujedinjeni s Marijom hvalili smo Gospodina zbog poniznoga posvećivanja brojnih muškaraca i ena koji se pouzdaju u njegovo milosrđe i posvećuju u sluenju Bogu. Te osobe, i uz njihove ljudske ograničenosti, zapravo upravo u jednostavnosti i u poniznosti njihova čovještva, trude se svima pruiti odraz Boje dobrote i ljepote nasljeđujući Isusa na putu siromaštva, čistoće i poslušnosti, tri zavjeta koja valja ispravno shvatiti u njihovome autentičnome kristološkom značenju, ne onom individualističkom već odnosnom i crkvenom.

Potom sam u nedjelju ujutro slavio svečanu euharistiju u katedrali Sv. Stjepana u Beču. U homiliji sam htio na osobit način produbiti značenje i vrijednost nedjelje, podupirući pokret "Savez za obranu slobodne nedjelje". Tom pokretu pridruene su i nekršćanske osobe i skupine. Naravno,

kao vjernici imamo duboke razloge da dan Gospodnji proivimo onako kako nas je naučila Crkva. "Sine dominico non possumus!": bez Gospodina i bez njegova dana ne moemo ivjeti, izjavili su mučenici iz Abitene (današnji Tunis) 304. godine. I mi, kršćani trećega tisućljeća, ne moemo ivjeti bez nedjelje: dana koji daje smisao radu i odmoru, aktualizira značenje stvorenje i otkupljenja, izraava vrijednost slobode i sluenja blinjemu... sve je to nedjelja: daleko više od zapovijedi! Ako narodi drevne kršćanske civilizacije zanemare to značenje i dopuste da se nedjelja svede na week-end ili na priliku za svjetovne i trgovinske interese, onda to znači da su odlučili odreći se vlastite kulture.

Nedaleko Beča nalazi se opatija Svetoga kria, i doista sam s radošću posjetio tu rascvalu zajednicu cistercitskih redovnika koja bez prekida postoji već 874 godine! Priključena opatiji je Visoka filozofska i teološka škola koja je nedavno dobila naslov "papinska". Obraćajući se posebno redovnicima, podsjetio sam na uzvišeno učenje sv. Benedikta o Časoslovu, ističući vrijednost molitve kao sluenja hvale i klanjanja što se mora dati Bogu zbog njegove beskrajne ljepote i dobrote. Ništa ne smije biti ispred te svete slube – kae Benediktinsko pravilo (43,3) – tako je cijeli ivot, s vremenom rada i odmora, uglavljen u liturgiji i usmjeren Bogu. I proučavanje teologije ne moe se odvojiti od duhovnoga ivota i molitve, kako je snano drao sv. Bernard iz Clairvauxa, otac cistercitskog reda. Prisutnost Teološke akademije uz opatiju svjedoči tu povezanost između vjere i razuma, između srca i pameti.

Posljednji susret moga putovanja bio je sa dragovoljcima. Na taj sam način htio iskazati moje poštovanje tolikim osobama različite dobi koje se nesebično zauzimaju u sluenju blinjemu, kako u crkvenoj tako i u civilnoj zajednici. Dragovoljstvo nije samo "činiti": ono je prije svega način "bivanja" koje proizlazi iz srca, iz stava zahvalnosti prema ivotu te potiče na "vraćanje" i na dijeljenje primljenih darova s blinjim. U toj sam perspektivi ponovno htio ohrabriti kulturu dragovoljstva. Djelovanje dragovoljstva ne smije se gledati kao "krpanje rupa" u odnosu na dravu i javne ustanove, već daleko više kao komplementarnu i uvijek potrebnu prisutnost da u svijesti ostane pozornost prema posljednjima i da se promiče personalizirani stil u djelovanju. Zato i nema nikoga tko ne bi mogao biti dragovoljac: čak i osoba koja je vrlo siromašna i jadona sigurno moe puno toga podijeliti s drugima dajući svoj doprinos za izgradnju civilizacije ljubavi.

Zaključujući, još jednom zahvaljujem Gospodinu na ovome pohodu - hodočašću u Austriju. Središnji cilj još je jednom bilo marijansko svetište gdje se moglo doivjeti snano crkveno iskustvo kao što se tjedan dana ranije dogodilo u Loretu s mladim Talijanima. Osim toga u Beču i u Mariazellu očitovale se osobito iva zbilja, vjerna i raznolika zbilja Katoličke Crkve koja je na predviđenim susretima bila tako brojna. Riječ je bila o radosnoj i zaraznoj prisutnosti Crkve koja je poput Marije uvijek pozvana "gledati u Krista" da bi ga mogla pokazati i pruiti svima; Crkve učiteljice i svjedokinje velikodušnoga "da" ivotu u svim njegovim dimenzijama; Crkve koja ostvaruje svoju dvotisućljetnu tradiciju u sluenju budućnosti mira i istinskoga društvenoga napretka za cijelu ljudsku obitelj.

Papin pozdrav hrvatskim hodočasniciima na hrvatskom:

Pozdravljam sve hrvatske hodočasnike, a posebno profesore i studente Visoke teološko-katehetske škole u Zadru, vjernike upe Jesenice iz Bosne i Hercegovine te Hrvate iz biskupije Győr u Mađarskoj. Neka na vas i vaše obitelji siđe Boji blagoslov i ostane vazda s vama. Hvaljen Isus i Marija!